

Hoogstraten aan van Mook, 'in persoonlijke gesprekken met ons zeer ernstige kritiek . . . op de organisatie en uitvoering van het verbindingswerk met Nederlands-Indië' – allen die daarbij betrokken waren, toonden, meende dat hoofd, 'gebrek aan deskundigheid'.¹ Ontevreden was ook MacArthur, die er vooral ook aanstoot aan nam dat Egerton Mott zich als hoofd van *Section A (Special Operations)* van het *Allied Intelligence Bureau* niets aantrok van verzoeken en adviezen van de *Intelligence*-afdeling van MacArthurs hoofdkwartier. Er gingen klachten naar Londen, het hoofdkwartier van *SOE* zond een adviseur, *Lieutenant-Colonel* P. F. J. Chapman Walker, een oud-Lagerhuislid, die al voor de Britse geheime dienst werkzaam was geweest in Zuid-Amerika, naar Australië – het eind van het lied was dat Egerton Mott werd afgezet en door Chapman Walker vervangen die Egerton Motts dienst spoedig een nieuwe naam gaf: het *Special Reconnaissance Department*.

De volgende die verdween, was Quéré.

In '42 werkte Quéré, gelijk vermeld, geheel los van de toen nog maar uit twee afdelingen bestaande *Nefis* – het hoofd van de *Nefis* evenwel, Salm, en het hoofd van zijn afdeling *Intelligence*, Spoor, konden slechts constateren dat Quéré's dienst geen enkele informatie doorgaf. Er kwam ook kritiek op Quéré van de zijde van de in Cairns bijeengebrachte aspirant-geheime agenten en van kapitein van der Veen die in november '42 naar Cairns was gezonden om er poolhoogte te nemen. Tot die aspirant-geheime agenten behoorde een Engelandvaarder, K. G. P. Michielsen. Hij was het die overleg pleegde met de luitenant-ter-zee derde klasse W. M. van der Veur (die inmiddels samen met van Arcken, de man die eind september één etmaal op Java aan land was geweest, en de luitenant-ter-zee derde klasse A. M. den Boer aan Quéré's staf in Melbourne was toegevoegd) – het gevolg was dat zij beiden, Michielsen en van der Veur dus, besloten een brief te richten tot de koningin, waarin zou worden voorgesteld dat zij òf Michielsen, met wie zij na zijn ontsnapping uit Nederland al gesproken had, òf van der Veur naar Londen zou ontbieden. Die brief welke zij, zonder voorkennis van hun militaire superieuren, aan van Hoogstraten meegaven en die door deze in Londen aan van Mook werd overhandigd, heeft, voorzover bekend, de koningin niet bereikt², maar de inhoud verdient aandacht.

¹ Brief, 2 okt. 1942, van van Hoogstraten aan van Mook (RvO, Collectie-van Mook, bundel 1941-42). ² Wij hebben het stuk aangetroffen in het archief van het departement van koloniën (ARA, MK, M 185) waar van Mook het op 22 december '43 (de